

Po celá staletí světu touha vládne,
překročit vlastní stín, poznávat nepoznané.
Zvědavost lidstvu dá naději na odpověď
kdo z nás se může stát obrazem dávných legend - bájných.

Hřeby jsou pod ledem a lano držíš pravou,
náhle oslepen sluncem nad svou hlavou.
Jen zvuky karabin, jsou poslední záchranou,
teď padáš do hlubin, z očí slzy kanou.

Dál letíš jak pták, svobodný brány bortíš,
nám jen zůstává smutek a pláč když sny se hroutí.

Zlomená křídla labutí, rány do lidských perutí,
vítr skučí bolestí, ptáci řvou nenávistí.
Zlomená křídla labutí, umírajících obětí,
tvůj pád nezastaví!

Píseň o černých růžích vánek smutně zpívá,
píseň o mrtvých mužích a bůh se na to dívá.
Stoupáme branou času, spirálou budoucnosti,
ztichla ozvěna hlasů, usínáš ve věčnosti - sám.